

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce:

A. R., narozený dne X
státní příslušnost Ruská federace

zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2023, č. j. CPR-4519-7/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2023, č. j. CPR-4519-7/ČJ-2023-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 1. 2023, č. j. KRPA-383782-15/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba jeden rok, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

3. Žalobce napadl posouzení věci s ohledem na probíhající trestní řízení, kdy je žalobce v pozici obviněného pro spáchání zločinu dle § 175 odst. 1, 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a toho času se nachází ve vazbě ve Vazební věznici Praha Pankrác. Žalobce je ohrožen trestní sazbou v rozmezí od 2 do 8 let. Ačkoliv subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky (dále jen „ČR“) neexistuje, Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“) cizincům nepochybně zaručuje práva, která mohou být správním vyhoštěním dotčena. Podle názoru účastníka řízení představují trestné činy z pohledu intenzity společenské nebezpečnosti kategorii protiprávních činů, jež jsou výrazněji společensky nebezpečnější než správní delikty, tím spíše je podle žalobce nutné dospět k závěru, že totéž musí platit v oblasti ukládání správního vyhoštění, nehledě na to, že dopady trestu vyhoštění a správního vyhoštění do soukromého života jednotlivce jsou obdobné.
4. Žalobce brojil proti délce stanovené doby zákazu pobytu, neboť je přesvědčen, že délka byla určena bez bližšího zjištění skutečného stavu věci. Žalobce do protokolu o výsledku uvedl pravdivě všechny okolnosti jeho pobytu na území ČR. Žalovaný nevzal v úvahu skutečnost, že uložení správního vyhoštění jde proti účelu probíhajícího trestního řízení, kdy žalobce má jednoznačná práva vyplývající z Listiny, právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu. Naopak realizace správního vyhoštění by jej postavila do nepříznivé situace v trestním řízení, kdy by nemohl realizovat svoje nezadatelné právo na svoji obhajobu a byl by stíhán jako uprchlý.
5. Žalovaný též nedostatečně posoudil všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, hlavně kritérium závažnosti a druhu protiprávního jednání.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že po dobu vazby je pobyt žalobce na území ČR strpěn a rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné. Trestní řízení a řízení o správním vyhoštění na sobě nejsou závislá. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

7. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
9. Žalobce v žalobě namítal, že je proti němu vedeno trestní řízení, z tohoto důvodu se domáhal příznivějšího rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Žalobce brojil proti délce stanovené doby, žalovaný nevzal v úvahu skutečnost, že uložení správního vyhoštění jde proti účelu probíhajícího trestního řízení, kdy žalobce má právo na spravedlivý proces a právo na obhajobu, žalobci hrozí, že bude stíhán jako uprchlý.
10. Soud předně konstatuje, že v průběhu správního řízení tato argumentace nebyla vznesena, nelze tedy vyčítat žalovanému, že se s ní nijak nevypořádal a nevyjádřil se k této otázce při zdůvodnění délky zákazu pobytu. Žalobce do protokolu dne 30. 11. 2022 uvedl, že žádnou trestnou činnost nespáchal, na trestní řízení a uvalení vazby nebylo poukázáno ani při seznámení se s podklady rozhodnutí dne 9. 12. 2022, ani v podaném odvolání ze dne 13. 1. 2023 (ač byl již žalobce právně zastoupen). V soudním řízení pak není tvrzení o probíhajícím trestním řízení a vazbě žalobce nijak doloženo. V žalobě není ani upřesněno, u jakého soudu je trestní věc vedena, ani od kdy je žalobce ve vazbě, ani na základě jakého vazebního důvodu. Soud dále připomíná, že při přezkumu správního rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V žalobě není tvrzeno ani doloženo, že popsáný stav existoval již ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Již z tohoto důvodu nemůže být žalobce se svou námitkou úspěšný.
11. Pro úplnost soud dodává, že vedení trestního řízení, vazba a hrozící vysoký trest obecně nemůže „vylepšit“ postavení účastníka v řízení o správním vyhoštění a mít za následek příznivější rozhodnutí.
12. Pokud žalobce namítal, že trestné činy představují z pohledu intenzity společenské nebezpečnosti kategorii protiprávních činů, jež jsou výrazněji společensky nebezpečnější než správní delikty, kdy dopady trestu vyhoštění a správního vyhoštění do soukromého života jednotlivce jsou obdobné, soud konstatuje, že správní vyhoštění není trestem, ale opatřením (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, čj. 5 Azs 94/2005-52), žalovaný nemohl s poukazem na hrozící vysoký trest za jiný skutek neuložit správní vyhoštění, pokud byly pro uložení správního vyhoštění podmínky naplněny.
13. K námitce, že je napadeným rozhodnutím porušeno právo žalobce na spravedlivý proces, soud konstatuje, že v současné době, kdy je žalobce zřejmě ve vazbě, zde pobývá ve smyslu § 18 písm. d) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 122 odst. 2 zákona o pobytu

cizinců v době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie udělí vízum nebo povolí vstup na území, pokud účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu ČR a nelze-li věc vyřídit z ciziny. V této souvislosti srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 8. 2013, č. j. 1 A 37/2012-98: „Ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ani z trestního řádu nevyplyvá, že by cizinec v průběhu trestního řízení, vedeného proti němu, byl oprávněn k pobytu na území členských států či měl povinnost po dobu tohoto řízení setrvat na území České republiky. Jeho povinností je sdělit orgánům činným v trestním řízení místo svého pobytu, aby v případě nemožnosti věc vyřídit z ciziny, státní orgán České republiky mohl cizince předvolat. Za tímto účelem mu policie udělí vízum nebo povolí vstup v souladu s § 122 odst. 2 uvedeného zákona.“

14. Pokud by tedy hypoteticky došlo k propuštění žalobce z vazby a trestní orgány potřebovaly osobní účast žalobce, je tato situace předvídaná zákonem o pobytu cizinců a řešitelná. Dále jeho zájmy v trestním řízení může hájit právní zástupce.
15. Podle § 302 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů, řízení proti uprchlému lze konat proti tomu, kdo se vyhýbá trestnímu řízení pobytem v cizině nebo tím, že se skrývá. Trestní řízení lze tedy vést proti tomu, kdo je nedostupný pro orgány činné v trestním řízení jen v případě, že je nedostupný proto, že se takovému řízení vyhýbá pobytem v cizině nebo tím, že se skrývá. Podle trestního řádu tedy žalobci nehrozí vedení trestního řízení proti uprchlému pouze z toho důvodu, že bude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. K této otázce srovnej též závěry Nejvyššího soudu vyslovené v usnesení ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 Tdo 526/2020-233. Též podle usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. III. ÚS 3931/19, vyplývá povinnost soudu v trestním řízení proti uprchlému vždy zkoumat úmysl a chování obviněného, zda svým postojem dává jednoznačně najevo, že se trestnímu řízení odmítá podrobit.
16. Žalobce konečně namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, hlavně kritérium závažnosti a druhu protiprávního jednání, měla být stanovena kratší délka zákazu pobytu.
17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).
18. Vzhledem k tomu, že odvolací námitky posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nezpochybňovaly, je posouzení v napadeném rozhodnutí pouze stručné. Nicméně prvostupňový orgán se s touto otázkou vypořádal podrobně (viz strana 3 až 5 prvostupňového rozhodnutí), správní orgán dostatečně zohlednil i délku neoprávněného pobytu od 28. 5. 2022 do 30. 11. 2022. Soud neshledává žádné indicie, proč by zásah měl být nepřiměřeným (cizinec je svobodný, bezdětný, jeho rodina žije v Rusku, je s ní v pravidelném kontaktu, rodina mu hradí veškeré výdaje na pobyt v ČR, je zdravý, s ničím se neléčí, bydlel zde na ubytovně, nevlastní zde majetek ani zde nemá žádné významné vazby).
19. Délku správního vyhoštění je pak správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního

případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

20. Při hodnocení odvolací námitky, že uložené opatření je nepřiměřeně tvrdé, žalovaný uvedl, že doba, po kterou účastníku řízení, nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie, koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Bylo přihlédnuto k délce neoprávněného pobytu v délce cca šest měsíců i k tomu, že šlo o vědomé porušování norem, k tomu, že se žalobce ke správnímu orgánu dobrovolně dostavil a spolupracoval, jiné protiprávní činnosti se nedopustil.
21. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Za skutkovou podstatu uvedenou v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je možno uložit délku zákazu pobytu až na pět let, napadené rozhodnutí je v 1/5 této sazby, již tato skutečnost nenásvědčuje zjevně nepřiměřené délce.
22. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 4, § 3 a § 50 odst. 2, 3 správního řádu, když nebyl zjištěn skutečný stav věcí, nebyly zjišťovány v dostatečné míře okolnosti svědčící v jeho prospěch, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu či zákona o pobytu cizinců, který není nad rámec výše uvedených žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto touto námitkou samostatně nezabýval.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. července 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.